

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) F A., b) F. I., c) nezl. A. A., d) nezl. A. A., e) nezl. B. A., f) nezl. M.A.**, všichni zast. Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** odbor cizinecké policie, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 12. 2014, č. j. KRPB-307954-24/ČJ-2014-060027-50A a KRPB-307955-26/ČJ-2014-060027-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2015, č. j. 32 A 6/2015 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci a) až f) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobců a) až f), Mgr. Pavlíně Zámečníkové, advokátce **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 15 180 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutími ze dne 29. 12. 2014, č. j. KRPB-307954-24/ČJ-2014-060027-50A a KRPB-307955-26/ČJ-2014-060027-50A, žalovaná rozhodla o zajištění žalobců a) a b) podle

§ 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejich předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

o

O žalobě stěžovatelů, směřující proti shora označeným rozhodnutím žalované, rozhodl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 32 A 6/2015 - 35 (dále jen „napadený rozsudek“), tak, že tuto pro nedůvodnost zamítl.

Krajský soud rozhodl na základě zjištění učiněných v rámci správního řízení před žalovanou, tedy že všichni stěžovatelé prchali z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií a podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to původně neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon byla od počátku Spolková republika Německo (dále jen „Německo“). Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, nýbrž ihned pokračovali v cestě vlakem do Vídně, pak přes Českou republiku, kde byli zadrženi a zajištěni žalovanou.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud zejména zdůraznil, že rozhodnutími nedošlo k zajištění nezletilých stěžovatelů c) – f), ale k jejich ubytování v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 140 zákona o pobytu cizinců, pročež je třeba odmítnout závěr, že byli zbaveni osobní svobody. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně obdobné věci ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/201 - 37 (veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Dále poukázal na tvrzení samotných stěžovatelů, že v tuzemsku ani v jiném členském státě Evropské unie nemají žádné příbuzné. Též vzhledem k věku nezletilých stěžovatelů bylo nemožné ponechat je mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezletilých dětí. Dle krajského soudu nebylo vůči stěžovatelům a) – b) možné ani užití mírnějších opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť pro takový postup nebyly kumulativně splněny zákonné podmínky, když u stěžovatelů hrozilo vážné nebezpečí útěku do Německa.

Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelé včas podanou kasační stížností, kterou podávají z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“], a dále pro tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatelé namítají, že zajištění rodiny s nezletilými dětmi ve věku 16, 14, 4 a 2 roky na 60 dní v zařízení pro zajištění cizinců bylo nepřiměřeným opatřením, které zasáhlo do jejich základních práv. Nesouhlasí jednak se zajištěním nezletilých stěžovatelů, jednak ani s konstatováním nebezpečí jejich útěku jako důvodu pro zajištění.

Zásadní nesouhlas vyjadřují stěžovatelé ve vztahu k závěru krajského soudu, že nezletilí stěžovatelé nemohli být zbaveni osobní svobody, neboť nebyli zajištěni, ale pouze

ubytováni v zařízení pro zajištění cizinců. Odkazují přitom na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 1. 2010 ve věci Muskhadzhiyeva a další proti Belgii, č. 41442/07, a rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci Popov proti Francii, č. 39472/07, dle kterých děti umístěné v zařízení pro zajištění cizinců společně se svými zajištěnými rodiči objektivně nemohou opustit toto zařízení, protože fakticky nemají kam jinam jít, čímž jsou zbaveny osobní svobody ve smyslu čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva"). Je přitom lhostejno, že nezletilí stěžovatelé nebyli formálně zajištěni, a mohli tak se souhlasem rodičů dané zařízení opustit, neboť toto nebylo možné vzhledem k věku nezletilých stěžovatelů a jejich odkázanosti na rodiče. V této souvislosti se stěžovatelé rovněž ohrazují vůči konstataci krajského soudu, že stěžovatelé a) a b) připravili svým dětem nelehkou životní situaci. V tomto hodnocení totiž spatřují nepřípustné přenášení odpovědnosti za nezasahování do práva na osobní svobodu nezletilých děti na jejich rodiče, kteří v podstatě nemají žádnou jinou možnost než se zajištěním dětí souhlasit, aby nedošlo k rozdělení rodiny.

Stěžovatelé dále namítají, že zajištění nezletilých stěžovatelů v zařízení pro zajištění cizinců bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb., o Úmluvě o právech dítěte). Zbavení osobní svobody totiž nemůže být v zásadě nikdy v nejlepším zájmu dítěte. Žalovaný tak měl zvážit, zda není pro dítě nejlepší alternativou jeho rodiče nezajistit. Odkazují též na doporučení Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky z roku 2012, dle nichž se musí zacházení s dětmi žadatelů o azyl řídit etickými zásadami péče a nikoli vynucováním dodržování zákonů, což se týká i dětí v rodinách, přičemž základním hlediskem je zájem dítěte. Extrémní zranitelnost dítěte je hledisko, které má přednost před postavením nelegálního cizince.

Dále stěžovatelé odkazují na závěrečná doporučení Výboru Organizace spojených národů pro práva dítěte ke třetí a čtvrté Periodické zprávě o naplňování Úmluvy o právech dítěte ze dne 17. 6. 2011, ve kterých bylo zdůrazněno, že osoby mladší 18 let by do detenčních zařízení pro cizince neměly být umísťovány vůbec. Proto se domnívají, že žalovaná hrubě pochybila, když přistoupila k zajištění rodiny s nezletilými dětmi.

Zajištění stěžovatelů rovněž nebylo krajním řešením, když po celou dobu zajištění byla dostupná alternativa jejich přemístění do zařízení B. Tvrzení krajského soudu, že tato alternativa nebyla dostupná, neobstojí, neboť k její realizaci v minulosti několikrát prokazatelně došlo. ZZC není vhodné pro pobyt rodin s dětmi. Jde o zařízení polovězeňského typu, s přísně daným režimem, obklopené plotem, který je na dohled, a je střeženo. Dětské centrum není dostupné v průběhu celého dne, o víkendu pak vůbec. Pedagogická pracovnice byla příliš vytížená péčí o dalších asi deset rodin s dětmi, které byly v zařízení toho času zajištěny. V důsledku zajištění bylo porušeno právo nezletilých stěžovatelů nebýt podrobeni špatnému zacházení (čl. 3 Úmluvy), jejich právo na osobní svobodu (čl. 5 Úmluvy) a právo všech stěžovatelů na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

Krom toho stěžovatelé namítají, že v jejich případě neexistovalo vážné nebezpečí útěku, a že jejich zajištění tudíž nebylo z důvodu existence mírnějších prostředků nevyhnutelné. Pojem vážného nebezpečí útěku přitom není v zákoně (o pobytu cizinců – pozn. NSS) definován, a proto byli zajištěni nezákonně. Stěžovatelé rovněž podotýkají, že jim nebyla dána možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování

do Maďarska, a o této možnosti nebyli ani poučeni. Rovněž neměli možnost se k celé věci vyjádřit a byli zajištěni automaticky. Žalovaná neměla k závěru o vážném nebezpečí útěku dostatek informací. Rovněž dobu zajištění, stanovenou původně na 60 dní a posléze o 30 dní prodlouženou, považují stěžovatelé za nepřiměřenou.

Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu podanými v odůvodnění napadeného rozsudku. Jednotlivé kasační námitky stěžovatelů považuje za nedůvodné, neboť k zajištění nezletilých cizinců nedošlo formálně ani materiálně. Poukázala na skutečnost, že nezletilí stěžovatelé mohli kdykoli se souhlasem rodičů zařízení pro zajištění cizinců opustit. K tomu citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54, ve kterém zdejší soud odlišil právě institut zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců od možnosti ubytování nezletilých členů rodiny takto zajištěných cizinců v témže zařízení ve smyslu § 140 téhož zákona. V případě stěžovatelů neexistovalo použitelné mírnější opatření, pročež ubytování nezletilých stěžovatelů v zařízení zajištění jejich rodičů bylo v souladu s jejich nejlepšími zájmy. Již z výpovědí stěžovatelů a) a b) v rámci řízení před žalovanou bylo přitom zřejmé, že jejich cílovou destinací je Německo, kde odpočátku zamýšleli požádat o mezinárodní ochranu. Jelikož však během své cesty požádali o mezinárodní ochranu již v Maďarsku a nedostáli své povinnosti vyčkat tam na rozhodnutí o této žádosti, namísto čehož nelegálně překročili státní hranice Rakouské republiky a České republiky, směřujíce do Německa, dospěla žalovaná k závěru, že existuje vážná obava z útěku stěžovatelů, který by zmařil jejich předání do Maďarska. Pokud se týče podmínek v ZZC, uvádí žalovaná, že toto zařízení je přímo uzpůsobeno pobytu rodin s dětmi, pro které je vybudováno vhodné zázemí jak po stránce materiální, tak i personální. K bližšímu posouzení této vhodnosti pak odkazuje na závěry přijaté Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37. Ohledně názoru stěžovatelů, dle kterého měli být umístěni do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, odkazuje žalovaná na rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 – 28, a zdůrazňuje, že stěžovatelé nejsou žadateli o mezinárodní ochranu v České republice, a proto mají postavení cizinců dle zákona o pobytu cizinců. Nebylo proto možné stěžovatele do takového střediska umístit. Žalovaná závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal naplnění podmínek řízení a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, zastoupenými advokátkou, a není nepřípustná. Napadený rozsudek poté přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti označili stěžovatelé důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že ve skutkově a právně obdobné věci v minulosti již rozhodl např. v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37. Tehdy Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti otce a jeho dvou nezletilých dětí, státních příslušníků Kosovské republiky, zadržených žalovanou na cestě do Německa, kteří požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku, avšak nevyčkali rozhodnutí o této žádosti a cestou do Německa nelegálně překročili státní hranici České republiky. Kasační námitky nynějších stěžovatelů jsou přitom v zásadě obdobné těm, které byly vzneseny tehdejšími stěžovateli. Nejvyšší správní soud neshledal důvodu k odchýlení se od právního názoru dříve vyřčeného v citovaném rozsudku.

Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že stěžovatelé nepatřičně směšují jednak institut zajištění cizince za účelem jeho předání (§ 129 zákona o pobytu cizinců) s možností ubytování cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči (§ 140 téhož zákona), jednak též postavení cizince dle zákona o pobytu cizinců s postavením žadatele o mezinárodní ochranu dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

K prvně uvedenému se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54, když uvedl, že *„[u]místění nezletilého do zařízení pro pobyt cizinců je primárně výsledkem rozhodnutí jeho zákonných zástupců, byť je nutnost tohoto rozhodování vyvolána změnou faktického stavu, spočívající v omezení osobní svobody osoby, která má nezletilého v péči. Rozhodnutím o zajištění žalobkyně a) tedy nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce b).“* Ani v případě nynějších stěžovatelů není důvod toto vyjádření revidovat. Rozdíl mezi zajištěním cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců a možností ubytování cizince dle § 140 téhož zákona je evidentní již z možnosti ubytovaného cizince zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem (s případnou podmínkou udělení souhlasu zákonného zástupce ubytovaného cizince). Skutečnost, že péči o nezletilé stěžovatele nešlo zajistit jiným způsobem, nelze přičítat žalované, nýbrž stěžovatelům a) a b). Vědomým porušením povinnosti setrvat ve státě, ve kterém jsou žadateli o mezinárodní ochranu, stejně jako protiprávním překročením státních hranic (nejen) České republiky, kde nemají žádné příbuzné či známé, bez odpovídajících finančních prostředků, stěžovatelé sami zapříčinili své zajištění a z něj plynoucí negativní důsledky. Z obsahu kasační stížnosti je přitom patrné, že námitky stran nenaplnění nejlepšího zájmu nezletilých stěžovatelů jsou koncipovány účelově tak, aby bylo docíleno především ukončení jejich zajištění a ubytování v zařízení pro zajištění cizinců, jež je uzpůsobené k zabránění útěku tam zajištěných osob.

V souvislosti s tím je třeba rezolutně odmítnout stěžovateli prezentovaný názor, že žalovaná neměla přistoupit k zajištění stěžovatelů a) a b), neboť to nebylo v souladu s nejlepším zájmem nezletilých stěžovatelů c), d), e) a f). Pokud by měl soud této argumentaci stěžovatelů přisvědčit, znamenalo by to v konečném důsledku rezignaci na

naplňování povinností České republiky plynoucích z Dublinského nařízení ve všech případech, kdy by měl být cizinec i se svými dětmi předán dle čl. 28 tohoto nařízení, existovala-li by vážná obava z jejich útěku. Je však třeba připustit, že by bylo namístě dát přednost nejlepšímu zájmu dítěte a jeho rodiče nezajistit tehdy, kdy by zařízení, ve kterém by dítě mělo být ubytováno, bylo pro tento účel nevhodné.

Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho činnosti známo, že ačkoli dříve bylo ZZC předmětem kritiky stran jeho vhodnosti pro ubytování nezletilých dětí zajištěných cizinců, v současnosti je toto zařízení k danému účelu dostatečně vybaveno. Např. v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37, zdejší soud uvedl zjištění, že dané zařízení pro zajištění cizinců skýtá oddělené prostory pro pobyt rodin, dětské centrum, kinosál, dětem je k dispozici pedagogická pracovnice a podávaná strava odpovídá zásadám správného stravování. Ačkoli zdejší soud nepopírá, že ubytování nezletilých stěžovatelů v zařízení pro zajištění cizinců není ideální z hlediska jejich zájmů, nelze konstatovat, že do nich zasahuje způsobem vážnějším, než jaký by představovalo jejich případné odloučení od rodičů, bez zajištění jakékoli péče.

Ohledně názoru stěžovatelů, dle kterého bylo možné ubytovat je v pobytovém středisku B., konstatuje Nejvyšší správní soud, že tomuto nelze přisvědčit. Setrvává na svém dřívějším postoji, prezentovaném v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37, ve kterém podrobně vyložil, že na základě § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[r]ozhodnutí o zajištění cizince se zpravidla vykonává v zařízení“*, přičemž „zařízení“ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jíž je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Postavení žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice za daných skutkových okolností stěžovatelům nepřiznává zákon o azylu, ani jiný právní předpis. Takový závěr je ostatně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013 – 31. Je tedy zřejmé, že žalovaná ani krajský soud nebyly oprávněny umístit stěžovatele do přijímacího nebo pobytového střediska.

Stěžovatelé rovněž namítli, že v jejich případě nebyly splněny podmínky pro jejich zajištění žalovanou, neboť u nich neexistovalo vážné nebezpečí útěku (čl. 28 bod 2. Dublinského nařízení). Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Naopak přisvědčuje posouzení naplnění této podmínky zajištění, jak bylo provedeno žalovanou a krajským soudem. Jelikož stěžovatelé měli setrvat na území Maďarska do rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu, avšak tuto svou povinnost porušili a vydali se, dle vlastních slov, do Německa, aby zde podali novou žádost, lze rozumně očekávat, že naskytne-li se jim faktická možnost pokračovat v této cestě, opětovně nevyčkají svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Již v minulosti přitom prokázali, že neváhají vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž státní hranice nelegálně překračují. V protokolech o výslechu účastníka správního řízení navíc stěžovatelé a) a b) shodně uvedli, že chtějí (bezesporu i s nezletilými stěžovateli) pokračovat ve své cestě do Německa. Žalovaná proto neporušila čl. 28 bod 2. Dublinského nařízení, když stěžovatele a) a b) zajistila. Zvažovala především individuální okolnosti situace stěžovatelů, pročež nelze hovořit o automatické povaze rozhodnutí o zajištění.

S ohledem na posledně uvedené je patrno, že případné využití dobrovolného přemístění, ať již formou kontrolovaného vycestování nebo přemístění s doprovodem,

bylo s ohledem na vyjádření stěžovatelů a) a b) vyloučeno, neboť chování stěžovatelů neskýtalo dostatečných záruk jejich návratu do Maďarska.

Zdejší soud neshledal dobu zajištění, stanovenou žalovanou na 60 dní a poté o 30 dní prodlouženou, jakkoli nepřiměřenou. Jak napadená rozhodnutí žalované, tak i její rozhodnutí o prodloužení zajištění jsou náležitě odůvodněna a je z nich seznatelné, že ke stanovení této doby zajištění došlo s přihlédnutím k procesním lhůtám předávacího řízení dle Dublinského nařízení a k předchozím zkušenostem žalované ohledně obvyklé délky tohoto řízení, stejně jako v důsledku podání žaloby stěžovatelů proti rozhodnutí o přemístění s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že institut zajištění není ve své podstatě institutem sankčním, ačkoli k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu uposlechnutí nově uložených povinností cizincem, plynoucím obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání.

Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí stěžovateli vytýkanými vadami, krajský soud správně posoudil v mezích žalobních bodů vyvstalé právní otázky, přičemž veškeré své závěry náležitě odůvodnil. Zdejší soud proto vyhodnotil kasační námitky stěžovatelů jako nedůvodné. Nezbylo tak, než kasační stížnost dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v tomto řízení procesně úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, pročež jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Stěžovatelům a) až f) byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní Mgr. Pavlína Zámečníková, advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje zástupkyně a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) náleží ustanovené zástupkyni odměna za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení ve výši 3100 Kč; tj. 18 600 Kč pro šest stěžovatelů. Tato částka se snižuje o 20% dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu na 14 880 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu přísluší náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon. Za zastupování všech stěžovatelů náleží zástupkyni odměna ve výši 15 180 Kč, přičemž nedoložila, že by byla plátkyní daně z přidané hodnoty. Tato částka bude zástupkyni stěžovatelů vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu